

gaaende Væsen og en smaadrillende Tone opkildrede en Munterhed, der farvede Kinderne.

Ogsaa Enslevs Forhold til ham var en Slags kvindagtig Forelskelse i hans elegante og verdensvante Optræden og dristige Frisprog. Trods Aldersforskellen var Tonen mellem dem halvt kammeratlig. Bjerreby gik ud og ind i Enslevs Hus, som om han hørte hjemme der, og naar han undtagelsesvis ikke var bedt ud i Selskab, kom han af sig selv til Middag.

Enslevs Utaalmodighed ytrede sig aldrig stærkere end ved Maaltiderne. Spiste han alene, varede Middagen ikke mere end et Kvarter. Til lille Jensens Fortvivlelse kunde han undertiden rejse sig efter den første Ret og lade hende staa der med Stegen og Desserten. Naar Bjerreby var tilstede, faldt der i tidligere Dage lidt Ro over ham, og de kunde tilsammen drikke en Del Vin. Bjerreby var en underholdende Fortæller, og Enslev hørte paa hans aabenhjertige Meddelelser fra det intime københavn-ske Selskabsliv med en gammel Erobrers forstaaende Glimt i Øjet. Men i den senere Tid havde ogsaa Bjerreby maattet tjene hans Politik, og Samtalerne ved Bordet havde skiftet Karakter.

Midt under Maaltidet blev Redaktør Samuelson meldt. Enslev, der selv havde sendt Bud efter ham, rejste sig og bad de andre fortsætte.

Af den store Almenhed var Samuelson hidtil bleven betragtet som Enslevs onde Aand, hvem det væsenlig skyldtes, at „Femte Juni“ mere og mere blev til Forargelse paa Grund af sin respektløse Tone overfor alle